

Con Muốn Làm Vợ Ba ... Chứ Không Phải Làm Cái Bóng Mờ Nhạt Của Mẹ ...

CHƯƠNG 1: CON NHỚ MẸ.

Vừa đưa mắt ra khỏi màn hình vi tính, nhâm nhi một ít thuốc lá thì tôi đã phải đập ngay điều thuốc vào gạt tàn. Nhi- Đứa con gái bé bỏng của tôi mở cửa bước vào, sẽ là điều bình thường nếu như nó không mang theo cái gối nằm và con gấu bông ưa thích của nó theo vào phòng.

- Có việc gì mà tìm ba khuya vậy?

Vừa hỏi tôi vừa dứ dứ điều thuốc vào gạt tàn trước mặt con bé. Chuyện tôi hút thuốc không phải điều mới mẻ gì, tôi chỉ không muốn cái làn khói độc hại này xâm nhập vào cơ thể thuần khiết của con gái mình, thế nhưng gần đây con bé vẫn cứ hay tỏ vẻ khen cái mùi thuốc lá trên người tôi rất đàn ông khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Nó thì biết gì về đàn ông mà lại đưa ra nhận xét đó kia chứ, cái câu hỏi ấy luôn ám ảnh trong đầu khiến tôi dẫn đến quyết tâm phải cai thuốc lá từ từ...

Dạo này Nhi khá lỳ lợ ít nói, ngay cả là với tôi, thật khác với tính cách thường ngày của nó. Con bé đã mười sáu tuổi, đã là học sinh cấp ba rồi mà vẫn cứ như là con nít, vẫn hay đòi quà, hay làm nũng với tôi, và tôi lúc nào cũng sẵn sàng chiều chuộng con bé để cố gắng thay thế người mẹ đã mất của nó.

Con bé quẳng cái gối thẳng lên giường rồi ôm con gấu bông nhảy phốc lên nằm thẳng gọn trên ấy.

Tôi xoay ghế lại nghiêm mặt nhìn nó:

- Có việc gì mà tìm ba khuya vậy?

Con bé bặm môi lại mở tròn đôi mắt nhìn tôi. Chao ôi, cái môi ấy, đôi mắt ấy, sao mà giống mẹ nó như đúc từ một khuôn, mà mái tóc đen óng mượt của con bé cũng dài gần bằng mẹ nó rồi. Nhưng con bé vẫn chỉ là một cô nhóc ăn chưa no lo chưa tới, và tôi vẫn là một người cha gà trống nuôi con suốt ngần ấy năm. Giờ tôi mới nhận ra đôi mắt con bé đã đỏ hoe từ lúc nào khiến tôi bối rối.

Tôi bước đến nắm tay sờ trán nó một cách sốt sắng:

- Con thấy không khỏe à, có đau ở đâu không?

Con bé vẫn bặm đôi môi xinh xắn ấy lại. Không biết con bé có đau hay không nhưng tôi cảm thấy đau thay cho nó. Nó lắc đầu. Tôi lại hỏi:

- Hay ở trường có chuyện gì? Tụi bạn ăn hiếp con à?

Con bé lại lắc đầu khiến tôi thêm to tiếng quát:

- Có chuyện gì thì nói cho ba nghe. Con lớn rồi chứ có còn nhỏ nhít gì nữa.

Con bé lí nhí:

- Con không ngủ được.

Tôi đành dịu giọng lại:

- Con nhức đầu à? Hay là có chuyện gì buồn.

Lần này nó quệt nước mắt đi, và gật đầu.

- Chuyện gì nói ba nghe nào.

- Con đọc quyển tiểu thuyết kia thấy buồn quá nên không ngủ được...

Lần này tôi giận thật sự, bản kế hoạch thi công vẫn còn đang dang dở, nghĩa là đêm nay tôi lại phải thức khuya. Thế mà giờ tôi lại bị phân tâm bởi cái chuyện con con này. Tôi đứng thẳng dậy, quát thẳng vào mặt con bé:

- Ba không cấm con đọc những cuốn tạp chí hay tiểu thuyết nào đó nhưng đừng có nhập tâm vào nó quá. Ba còn có công việc của ba, con còn có việc học của con. Chỉ vì một cuốn tiểu thuyết vớ vẩn nào đó mà con lại đến đây khóc lóc với ba hay sao? Đây là một lí do không thể chấp nhận được.

Con bé mở to đôi mắt ra nhìn tôi, đôi đồng tử như căng ra hết cỡ vì ngạc nhiên trước sự tức giận của tôi. Đây là lần thứ hai tôi quát con bé, lần trước là khi nó đi sinh nhật bạn về trễ mà không xin phép hay gọi điện thông báo khiến tôi lo lắng sốt vó đi khắp nơi tìm kiếm. Rồi đôi đồng tử trở lại bình thường, từ trạng thái sững sờ con bé úp mặt xuống khóc mùi mẫn, giọng vỡ òa ra từng mảnh.

- Nhưng cuốn tiểu thuyết ấy làm con nhớ tới mẹ. Con nhớ tới mẹ thì không có quyền đến khóc lóc bên ba hay sao?

Con bé vẫn khóc, nhưng chỉ là thút thít chứ không gào lên như lúc nãy. Tiếng nấc của con bé như những vết dao cứa vào lòng tôi, những vết thương mà tôi tưởng vào ngăn ấy năm hẵn đã phải lành đi nhưng giờ lại đau nhói.

Tôi ôm con bé vào lòng vỗ về.

- Cho ba xin lỗi. Là ba không tốt.

- Sao mẹ con lại mất? sao con lại không nhớ gì về mẹ? Tại sao con lại không có mẹ?

Từng câu hỏi của con bé càng lúc càng phát ra với âm lượng lớn hơn. Những câu hỏi ấy tôi đã trả lời cả trăm cả nghìn lần rằng mẹ nó đã mất khi sinh nó ra. Nhưng rồi con bé vẫn lặp lại câu hỏi ấy mỗi khi nó nghĩ về người mẹ có gương mặt xinh đẹp phúc hậu trên bàn thờ. Những lúc như thế con bé lại khóc, khóc rất hăng và chỉ muốn tôi ôm lấy vỗ về mới chịu thôi. Tôi lau nước mắt, vỗ về con bé được một lúc rồi nó ngủ lúc nào không biết. Giờ tôi mới vỡ lẽ vì sao con bé lại mang cái gối qua đây, vậy thì không biết nó nhớ mẹ thật hay chỉ muốn qua ngủ với tôi.

Đặt con bé nằm ngay ngắn, đắp chăn lại, tôi khẽ hôn lên má con bé như hồi nhỏ, mỗi khi nó khó ngủ. Lần nào cũng vậy, dù đang ngủ nhưng chỉ cần tôi hôn lên má con bé một cái là y như rằng nó ngủ ngon đến sáng. Công việc vẫn còn đang dang dở nhưng tôi chẳng con tâm trí nào làm việc nữa. Gập chiếc laptop lại, tôi mở tủ lạnh lấy một lon bia bước ra ngoài ban công ngắm thành phố về đêm. Một thành phố mới đèn hoa rực rỡ, nơi đã chứng kiến những kỉ niệm vui tươi rực rỡ, và cả những điều đen tối đã giáng vào cuộc đời tôi, vào trái tim bé nhỏ thời trai trẻ năm ấy. Giờ tôi đã có tiền tài, có địa vị, có tất cả những gì mà ngày ấy mẹ con bé muốn nhưng tất cả đã quá muộn, đã là chuyện của hai mươi năm sau...

Hai mươi năm trước tôi chỉ là một tân sinh viên lên thành phố tìm chỗ trọ. Nhà tôi đông anh em lại khó khăn, 7 người nhưng chỉ mình tôi là học hết lớp 12 và đậu được Đại Học. Với ước mơ được đổi đời tôi

nhất quyết vào cho được thành phố tìm kiếm cơ hội. Thế là cậu con trai út năm nào đã khăn gói lên đường với hành lý vồn vẹn gồm ba bộ quần áo, vài củ khoai, dụng cụ học tập hồi cấp 3, chỉ để lại một tờ giấy lên bàn mà có lẽ cả nhà chụm đầu lại cũng phải mất nửa tiếng đánh vần mới hiểu được nội dung. Là con trai út nên tôi dễ dàng từ bỏ mọi thứ ở quê nhà, ba mẹ, anh chị, bạn bè, ruộng nương, cây me, con suối... lòng tự nhủ khi nào thành đạt có tiền rồi tôi mới quay về nhà, với ba mẹ, với quê hương. Tiền thì tôi đã có, vẫn gửi về nhà đều đặn nhưng ngân ấy năm rồi tôi chẳng đào ra được thời gian để về thăm quê dù chỉ là một ngày. Mẹ tôi thương đứa con trai út nhỏ con nhưng chí lớn, bà biết một ngày nào đó nó cũng sẽ bỏ bà mà đi nên đã lén bỏ một ít tiền và vài dòng thư nhờ người ta viết hộ. Đó là địa chỉ một người họ hàng xa của mẹ ở trên thành phố, thỉnh thoảng mẹ tôi có lên thăm họ, lần nào cũng mang về cho chúng tôi vài hộp bánh, vài loại trái cây mà có mơ thì dân nghèo chúng tôi cũng không dám mơ đến. Tôi là con út nên khi ấy luôn được phần nhiều hơn, nhìn anh Hai chị Ba nhìn tôi ăn thèm thường mà bây giờ nhớ lại sao lúc ấy mình tham lam thế, sao nhà mình lại nghèo đến thế. Vì vậy tôi quyết định đến địa chỉ này để nhờ họ giúp đỡ, dù sao cũng tại họ mà tôi mới nuôi mộng đổi đời.

Lần đầu ra thành phố, cố gắng đi chui đi nhờ mấy chiếc xe kéo, rồi lại đi bộ, rồi lại đi nhờ, cứ thế tôi cũng đến được địa chỉ ấy. Nó dẫn tôi đến trước một căn nhà to như biệt thự cổ. Căn nhà hơi lọt thỏm vào con hẻm cũng đầy những nhà cao to như thế. Nhìn thấy căn nhà tôi đã thấy thích rồi, ngay đến người tiếp chuyện đầu tiên tôi cũng rất thích, thích đến tận bây giờ. Chị Như tiếp đón tôi bằng một thái độ ân cần có chừng mực, cũng không có vẻ gì là khinh rẻ tôi, chỉ là một sự cẩn trọng với người lạ. Sau khi nghe tôi kể hết ngọn ngành, dĩ nhiên là trừ việc tôi lên đây mà không xin phép cả nhà, chị Như gọi điện cho ba chị, cũng là người quen biết với mẹ tôi. Chẳng hiểu sao bác ấy lại dễ dàng chấp nhận cho tôi ở trọ đây mà không lấy tiền như vậy. Sự thật cứ như mơ khi lần đầu tiên ước mơ của tôi lại trở nên dễ dàng đến thế.

Chị Như và cô em gái tên Hân ở phòng trên lầu, tôi được xếp vào một phòng ở gần nhà bếp tầng trệt. Tôi khôn quen ở trên cao, mà vì nhà chỉ toàn là con gái nên tôi ở dưới cũng dễ trông chừng nhà giùm. Ba mẹ chị Như có công việc làm ăn ở xa nên chỉ có hai chị em ở nhà với một bà giúp việc. Mà bà giúp việc tôi lại về nhà bà ở gần đó ngủ nên chỉ hai chị em ở trong căn nhà to mà cổ như căn nhà ma này. Đó chắc cũng là một trong những lý do mà bác trai (ba chị Như) cho tôi ở đây, dù sao nhà có con trai vẫn hơn. Nhưng điều gì khiến bác tin tưởng tôi đến thế thì lúc ấy có nghĩ đến nát óc tôi không bao giờ biết được.

Ngày đầu tiên đi nộp hồ sơ nhập học, đóng học phí, mua sách vở tài liệu, một tay chị Như lo cho tôi hết. Tôi chỉ việc đến trường đặt cây bút xuống kí tên là xong, hằng ngày có thể ung dung bước vào trường Đại Học này. Con bé Hân cũng đi nộp hồ sơ với tôi, cùng trường nhưng khác ngành. Để tiện cho việc đi lại chị Như còn sắm cho tôi một chiếc xe đạp mới cái. Chị càng đối xử tốt với tôi tôi lại càng ngại, khi ấy chị lớn chưa thành nhưng tôi lại mắc nợ chị và gia đình chị quá nhiều, cái lòng tự trọng của thằng con trai nhà quê ấy buộc tôi phải đi kiếm việc làm thêm từ bưng bàn, phục vụ, phát tờ rơi, gia sư...rồi đến cả khuân vác. Cho đến giờ tôi không còn nhớ được là hồi ấy mình đã làm bao nhiêu việc rồi. Chỉ biết là những tháng sau đó tôi đã có thể góp tiền ăn và dư một ít để mua sách vở cho mình. Chị Như hơn tôi hai tuổi, khi ấy đang là sinh viên năm 3. Lần đầu tiên gặp chị tôi đã biết thế nào là sét đánh ngang tim, giờ biết chị lớn hơn tôi đến hai tuổi, lại có bạn trai, người vẫn hay đến đón đưa chị đi học mỗi ngày thì trái tim lại càng đau hơn. Gặp chị mỗi ngày, được chị ân cần hỏi han chăm lo từng li từng chút nhưng trong ấy chỉ là tình thương của người chị đối với em trai càng làm tim tôi tan nát. Phải chi chị đừng đối tốt với tôi, phải chi tôi đừng có gặp chị hàng ngày, phải chi gia cảnh của tôi với chị đừng khác nhau đến thế, phải chi... nhiều thứ lắm. Và điều mong mỏi duy nhất của tôi lúc ấy là muốn nhanh chóng có công ăn việc làm mà gia nhập với tầng lớp thượng lưu của chị, như người ta vẫn nói là phải "môn đăng hộ đối".

Hân bằng tuổi tôi, lại học cùng trường nhưng hầu như tôi chẳng nói chuyện được với nó nhiều. Như mọi thành viên trong nhà nó không hề khinh thường tôi, chỉ là cô bé vẫn chưa chấp nhận được sự thật là có con trai xuất hiện trong. Công bằng mà nói thì Hân đẹp hơn chị Như một bậc, một người con gái mà bất cứ thằng nào mang tiếng là đàn ông cũng phải ngoái nhìn một lần, nhưng cũng chưa một thằng đàn ông nào dám vỗ ngực xưng mình là bạn trai của nó. Con bé xinh đẹp, không ai phủ nhận, nhưng khổ nỗi lại quá lạnh lùng, hờ hững với bọn con trai, hay nói đúng hơn là tình cảm trai gái. Nó vẫn thường hay nói : "Người ta chỉ nên yêu khi người khác thật lòng yêu con người của mình. Về bề ngoài chỉ là giả tạo, sẽ mất đi theo thời gian, chỉ có bản chất bên trong mới là trường tồn mãi mãi." Tôi vẫn hay cười bảo: "Ừ thì

cứ cho là vậy. Nhưng muốn được người ta yêu thật lòng thì nên tập nấu vài món ăn đã. Về làm dâu mà không biết nấu nướng thì... có ma nó mới cưới".

Hân không biết nấu ăn, chị Như cũng chẳng khác hơn. Nhiều lúc tôi luôn tự hỏi liệu khi ấy mấy đứa con gái ở thành phố có bao nhiêu đứa là biết nấu nướng, bao nhiêu đứa có thể trở thành vợ hiền, dâu giỏi, bao nhiêu đứa có thể thành con dâu của ba má tôi. Tôi vốn là con út, hay ở nhà nên nhiệm vụ cơm nước cũng dồn vào cho tôi. Tôi rất thích nấu nướng, mà lại nấu rất ngon. Nhà tôi nghèo, nói nấu nướng chứ thật ra chỉ quanh đi quẩn lại chỉ là mớ rau luộc chấm nước mắm, lâu lâu có vài quả trứng, tới mùa nước lên thì có thêm cá, tuyệt nhiên rất hiếm khi có thịt trong bữa cơm gia đình nên tôi chẳng biết chế biến món thịt ra sao cả. Con Hân chỉ chờ cho nhà có món thịt là lại lao vào bếp bày trò trêu tôi không biết nấu nướng mà cũng bày đặt. Mà dạo đó Hân bắt đầu thân với tôi hơn, nó thích cãi nhau bắt bẻ với tôi hơn là trò chuyện như bạn bình thường, mà hễ bọn tôi cãi càng hăng thì nó lại càng thích mới chết. Nhưng được cái nó cũng biết chịu khó học hỏi, thấy tôi với bác giúp việc lui cui trong bếp nó cũng lỏ mọ chui vào trong tập tành nấu vài món. Phải đánh bẻ hoặc bỏ biết nhau cái trứng cuối cùng nó cũng học được cách chiên không bị khét, thế là bữa sáng đầu tiên ấy nó đãi cả nhà món trứng chiên nhếch với vè mặt hí hửng. Chị Như trêu: "Lạ chưa kia! Coi bộ muốn làm dâu hiền vợ giỏi hơn cả chị mày nữa ha!"

Đó là những khoảng thời gian hạnh phúc mà chúng tôi có bên nhau, cứ như một gia đình thứ hai mà tôi hằng mong ước đầu nỗi nhớ nhà vẫn cứ da diết trong tim suốt một năm học đó. Hè đến tôi vẫn không về nhà mà ở thành phố tiếp tục làm thêm. Để dành được một ít tôi lại gửi về cho gia đình, để họ an tâm là tôi vẫn sống được trên này. Cứ thế cuộc sống của tôi ngày qua ngày chỉ là đi học đi làm, nhìn ngắm chị Như từ phía sau và đi ngủ, chỉ như thế thôi mà sao tôi lại thấy hạnh phúc vô bờ. Cho đến ngày những cơn sóng cứ đập chồm vỗ vào mang lời nói ám áp của chị Như đến tai tôi, ngày mà bỗng nhiên chị chạy vào phòng tôi ôm chầm lấy tôi mà khóc nức nở, bởi khi ấy tôi là người con trai duy nhất trong nhà, bờ vai tôi cũng đủ rộng lớn đến chị có tựa vào mà khóc như với anh trai mình. Và hai tiếng "Đồng ới" cứ làm tôi thổn thức cho đến giờ...

Con bé trở mình qua ôm choàng lấy tôi khiến tôi tỉnh giấc. Chỉ mới bốn giờ sáng, mai tôi lại có cuộc hội thảo quan trọng ở công ty mà giờ tôi lại tỉnh như sáo, có cố ngủ đi nữa thì tiếng tích tắc đều đặn của chiếc đồng hồ vẫn cứ ám ảnh trong đầu. Tôi khẽ trở mình thì con bé lại càng ôm chặt tôi hơn, nó rúc cái đầu vào sát người tôi cố ngửi cho được cái mùi ám khói thuốc quen thuộc rồi mới chịu nằm yên. Giờ tôi có muốn dậy cũng không được, sợ làm con bé tỉnh giấc. Con bé nói mớ mà như đang tỉnh khiến tôi giật mình:

- Ba ơi! Ba đừng có bỏ con nha ba. Đừng bỏ con nha ba! Con sợ lắm! Ôm con chặt hơn đi!

Có giọt nước vô tình khẽ vương trên mi con bé mà đầu lưỡi tôi lại cảm thấy mằn mặn. Tôi vuốt nhẹ mái tóc con gái rồi khẽ lạng người khi nhận ra con bé quan trọng với mình đến thế nào. Ấy vậy mà có lúc tôi lại xem con bé như cục nợ, muốn vứt bỏ từ lâu. Vứt đi đứa con gái không phải do tôi sinh ra, mẹ của nó cũng không phải vợ của tôi, cũng chưa từng là người yêu của tôi, đơn giản chỉ là người tôi yêu... Mà tôi còn chưa quan hệ với bất kì người phụ nữ nào cả trong cuộc đời, tôi vẫn còn là trai tơ trong ngần ấy năm, ngần ấy năm tôi đã phải trả nợ đời, nợ người, và còn phải trả hết cuộc đời này, ít ra đến khi con bé đi lấy chồng...

CHƯƠNG 2: NGƯỜI DÌ.

Một tuần kể từ sau cái đêm vô cớ khóc tức tưởi ấy bé Nhi đã trở lại bình thường, vẫn hồn nhiên vô tư lự, đúng với độ tuổi của nó. Tội nghiệp, khi chỉ mới 8 tuổi con bé phải bay theo tôi sang Canada sinh sống theo sự điều động của công ty, rồi 6 năm sau tôi lại đưa con bé sang Nhật. Dù sống và làm việc với người nước ngoài nhưng khi về nhà hai cha con vẫn thường nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt như một qui tắc bất di bất dịch. Không phụ lòng tôi con bé thích nghi rất nhanh với cuộc sống mới mà vẫn giữ được ngôn ngữ và phong cách Việt cho riêng mình.

Cách đây một năm khi tôi nhận được tin trở về Việt Nam với tư cách là giám đốc điều hành thì con bé đã khóc rất nhiều. Nó khóc vì hạnh phúc, vì sung sướng, cuối cùng nó cũng có thể trở về quê hương của mình, nó muốn được đến thấp hương cho mẹ nó, muốn đi thăm ông bà ngoại, người đi mà nó chưa hề biết mặt, muốn sống với tôi đúng như một gia đình Việt Nam chính gốc.

Tôi còn nhớ như in cái lần đầu tiên con bé mặc áo dài trắng đi học. Tôi may cho nó đến bốn bộ nhưng con bé chẳng bao giờ chịu thay ra trong một ngày. Sáng sớm tinh mơ nó đã diện bộ áo dài, đến khi đi tắm buổi tối nó mới chịu thay ra đem đi giặt. Đôi lúc tôi tự hỏi làm sao một người ở sạch như con bé lại có thể chịu đựng như thế suốt một ngày.

Con bé nói nó yêu Việt Nam, yêu con người ở đây lắm. Nó mong muốn sau này sẽ trở thành hướng dẫn viên du lịch để có thể đi khắp mọi miền đất nước. Những lúc con bé thổ lộ như thế tôi lại càng thấy đôi cánh của nó lại mọc ra dài hơn. Một ngày nào đó đôi cánh ấy cứng cáp hơn, nó cũng sẽ bay đi bỏ mình tôi ở đây cô quạnh một mình. Nếu ngày ấy xảy ra tôi sẽ không trách con bé, chỉ trách cho số phận của mình...

Tôi thì bận bịu với công việc cả ngày, tôi hai cha con mới có dịp gặp mặt nhau. Sợ con bé ở nhà một mình sẽ buồn, mà tôi cũng thấy không yên tâm, nên có thuê một bà giúp việc và một người thợ chăm sóc cây cảnh vườn nhà. Mặc dù Liên- bà giúp việc đảm nhiệm luôn phần cơm nước nhưng con bé vẫn thích tự mình làm cơm cho tôi mỗi đêm. Con bé nấu nướng khá giỏi nhưng vẫn chưa quen lắm với những món ăn Việt, hiển nhiên mùi vị có chút gì đó như fastfood. Đối với tôi những món con bé nấu vẫn là tuyệt nhất bởi trong đó còn gửi gắm cả những tình cảm nó dành cho ba.

Một buổi chiều thứ bảy như mọi buổi chiều khác, riêng với gia đình nhỏ bé của tôi thì không. Hôm ấy tôi được nghỉ nhiều hơn mọi tuần 6 tiếng. Con bé chộp ngay lấy cơ hội mè nheo với tôi.

- Hôm nay hai bố con mình đi dạo phố đi!

Con bé mở lời khi tôi vừa hớp xong một ngụm vodka. Tôi quay lại nhìn con bé rồi nhún vai:

- Ừ, lâu rồi ba cũng không đi đâu. Bố con mình ra ngoài ăn tối luôn.

Nhi nhảy cẫng lên hệt như đứa con nít. Nó lao ngay lên phòng lựa cho mình một bộ đồ thật bình thường, bình thường như mọi đứa con gái ở đây. Và tôi hiểu, con bé không muốn đi ăn ở một nhà hàng sang trọng nào cả, và bữa tối của chúng tôi có thể diễn ra ở một quán cóc nào đó không biết chừng.

Tôi lục vào túi áo, nhìn quanh bàn.

- Con có thấy chìa khóa xe ba đầu không?

- Xe gì ạ?

- Con nhóc này? Bộ ba đi nhiều xe lắm à? Không có thì làm sao mà đi.

Con bé ôm chầm lấy tay tôi lôi ra cổng.

- Con để trên phòng ba rồi. Đi xe của ba thì sao dạo phố được, con thích đi bộ cơ.

Rồi nó vẫy tay quắc một chiếc taxi. Dường như hôm nay con bé đi là có chủ đích từ trước. Nó đưa tôi đến khu phố gần Chợ Lớn. Chiếc taxi thả chúng tôi xuống nhưng con bé không bước vào khu chợ sầm uất mà kéo tôi chạy như bay sang bên kia đường.

Tôi thở hổn hển, giật tay lại hỏi con bé:

- Có ai đi dạo mà chạy như con không hả? Con đưa ba đi đâu đây?

- Đi ăn tối.

Con bé đáp một cách ngắn gọn, vẫn kéo tôi đi nhưng không còn chạy nữa. Khu phố này ngày xưa tôi đã từng làm việc ở đây. Cảnh vật sau ngần ấy năm tuy có thay đổi nhưng tôi vẫn nhận ra được các cửa hàng, tiệm nào bán cái gì. Tôi cười:

- Vậy con gái ba muốn ăn cái gì nào?

- Con không biết!

Tôi ngạc nhiên:

- Vậy sao con lại dẫn ba đến đây?

- Có nhỏ bạn trong lớp nó chỉ con đến đây. Nó khen ở khu này bán đồ ăn rẻ mà ngon nên con...

Tôi dứ ngón tay lên đầu nó:

- Ngốc quá! Muốn gì thì nói với ba trước một tiếng. Khu này thì ba còn lạ gì nữa.

- Ba đến đây rồi ạ?

- Ủ! Hồi ấy ba từng làm tạp vụ ở đây. Con có muốn ăn bánh xèo ở quán ba từng làm không?

Con bé cười tươi gật đầu đồng ý. Cái tiệm nằm sát cùng trong hẻm, nếu không phải là khách quen thì sẽ không biết. Chủ quán là người cùng quê với tôi, dạo còn là sinh viên đêm nào tôi cũng đến đây làm việc trong suốt hai năm. Tôi nhận ra ngay ông chủ quán cũ dù ông có vẻ béo ra và đầu đã hói một ít. Hồi trước ở đây chỉ bán bánh khọt bánh xèo nhưng giờ đã có thêm bánh cuốn nóng, gỏi cuốn và bánh bột lọc. Quán khá đông khách vào giờ cao điểm nhưng hôm nay chúng tôi may mắn khi có ngay bàn trống. Cô bé có lẽ là con chủ quán chạy ra lau dọn lại bàn, giọng hồ hởi mời chúng tôi chọn món.

- Dạ, chú muốn dùng gì thì cứ kêu. Bánh xèo hay bánh khọt gì cũng có hết ạ.

Con gái tôi chun mũi:

- Hay thật! Mi mời bố ta mà không thèm mời ta lấy một câu à con vẹt bầu kia.

Tôi khá sốc khi nghe con bé mở giọng đĩnh đá chua ngoa đó, định rằng sẽ nghiêm giọng nhắc nhở nhưng cô bé kia chẳng tỏ ra bực bội mà còn toét miệng ra cười.

- Mèn ơi, là mày đó hả Nhi. Sao hôm nay rảnh rồi biết đường đến đây ăn vậy?

- Hôm nay tao được ba dẫn đi chơi. Săn ghé vào tiệm nhà mi ăn bỏ mối.

- Xạo đi! Tao chỉ cho mày khu này chứ có cho địa chỉ nhà tao đâu mà biết vào hay vậy?

Nhi cười lém lỉnh nháy mắt như bảo: "bí mật". Cô bé kia trề môi rồi quay sang bắt chuyện với tôi.

- Cháu tên Hạnh, bạn cùng lớp với Nhi. Cháu có tới nhà chú chơi mấy lần mà không có dịp gặp mặt.

Tôi cô bé nở nụ cười ma mãnh tuổi trăng tròn ra "khen":

- Mà đúng là nhìn chú trẻ và đẹp trai thiệt đó. Không nói ra thì hông ai biết chú là ba nhỏ này đâu.

Tôi nở nụ cười gượng gạo. Đây là lần đầu tiên tôi được một đứa nhóc tí khen như thế này. Cô bé chào tôi rồi lo chạy đi phục vụ khách. Chốc sau ông chủ quán bung ra cho chúng tôi hai khẩu phần bánh xèo loại vừa. Tôi chào ông chủ:

- Bác Thông! Bác còn nhớ cháu không? Cháu là Đông đây!

Ông chủ quán sững sờ, nheo mắt nhìn tôi một hồi rồi cũng nhận ra. Ông vỗ vai tôi cười một tràng sảng khoái.

- Thằng Đông ngày đó đây sao? Cũng gần hai chục năm rồi hả.

- Dạ! Cháu mừng là bác vẫn còn nhớ đến cháu.

- Sao lại không nhớ chứ. Cậu là người cùng quê, cùng là dân nghèo như tôi mà cái chí của cậu lớn lắm. Thế gần ấy năm rồi cậu đã thực hiện được ước mơ của mình chưa?

- Nhờ ơn bác giúp đỡ ngày ấy mà giờ cháu đã được đổi đời, có cuộc sống đầy đủ hơn rồi ạ. Đây là con gái cháu ạ.

Nhi khẽ cuối đầu chào ông chủ quán. Ông nheo mắt lại nhìn con bé như thể tìm về một kí ức thất lạc nào đó. Rồi ông mở miệng hỏi xa xăm:

- Thế mẹ con bé đâu? Sao cậu không dẫn đến đây luôn.

- Mẹ con bé mất từ lâu rồi ạ.

Ông thở dài một cách sầu não.

- Đời người thật là không ai biết trước được. Con bé lớn lên giống mẹ nó quá nhỉ, mà có lẽ nó giống dì nó hơn.

Như đã kìm nén bấy giờ, Nhi buộc miệng hỏi:

- Ông biết dì cháu ạ?

- Ừ, dì cháu vẫn thường hay đến đây lắm.

Ánh mắt Nhi rộ lên niềm hân hoan:

- Thế ông biết nhà dì cháu ở đâu không ạ?

- Ta không biết. Con bé đó đến đây ăn rồi về chứ thực ra ta chưa hề trò chuyện với con bé bao giờ. Đáng lẽ ba cháu mới là người biết rõ hơn chứ.

Tôi vội lấp liếm:

- Dạ cháu chỉ mới về Việt Nam thôi nên không biết nhà ngoại cháu ở đâu cả.

Có tiếng khách hàng, ông vội bước vào quầy không quên chúc hai bố con ngon miệng. Cả hai bố con có lẽ vì đói quá nên mỗi người lo cuốn lấy cái bánh của mình trước. Con bé chum cái miệng xinh xắn lại, hít hà cái cuốn bánh xèo bánh nóng hổi nhưng không ngớt lời khen ngon. Tôi cười cái vẻ hồn nhiên của nó và tự cho phép mình cắn một cái thật to.

Đã lâu rồi tôi không được ăn lại cái món mà tôi từng một thời say mê, định rằng sẽ từ từ thưởng thức hương vị của món bánh nhưng tôi lại vội nuốt trọng cho xong. Quán đã hết chỗ nên bé Hạnh xếp khách ngồi vào bàn của chúng tôi, đó là phụ nữ độ khoảng 30 ăn mặc khá sang trọng trọng. Tôi tự hỏi một người sang trọng như cô ta thì việc gì phải vào ăn ở cái quán bình dân này. Nhưng tôi buộc phải nhìn nhận một điều người phụ nữ ấy rất đẹp, nét đẹp mặn mà khiến người khác gặp một lần sẽ nhớ mãi. Mà có thể cái gương mặt xinh đẹp ấy tôi đã gặp ở đâu rồi, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Người phụ nữ cũng gọi một đĩa bánh xèo loại vừa. Với đôi bàn tay điêu luyện cô ta dễ dàng cuốn cái bánh lại một cách gọn đẹp và từ từ thưởng thức. Tôi đoán hẳn cô ta là khách quen ở đây, hay chí ít cũng là tay say mê món bánh này.

Như để ý thấy ánh mắt của tôi, người phụ nữ ngược mặt nhìn lên rồi mỉm cười chào tôi một cách lịch sự. Một luồng điện chạy qua cơ thể khiến tôi không thể cử động được, tôi sượng trân nhìn người phụ nữ ấy, từ đôi mắt cặp môi đều giống hệt con gái tôi. Và tôi biết người phụ nữ ấy là ai. Tôi không muốn gặp cô ta, ít ra là chưa phải lúc này. Tôi cố tìm một lý do nào đó gọi con gái ra về sớm. 15 năm là khoảng thời gian đủ để tôi thay đổi hoàn toàn cách ăn mặc, tóc tai, đến độ tôi có thể khẳng định những người quen trước đây sẽ chẳng ai có thể nhận ra được tôi, kể cả cô ta. Thế nhưng sự giống nhau đến kì lạ của hai di cháu thì tôi không thể nhầm lẫn được, đó là lý do tôi sợ họ sẽ nhận ra nhau.

Ông chủ tiệm đang lay hoay làm thức ăn, tôi cũng không thể gọi ông được, sẽ rất lố thôi bởi ông biết rõ người phụ nữ này là ai.

Tôi gọi nhỏ Hạnh đến. Con nhỏ bước tới đơn đả:

- Dạ chú gọi gì ạ?

- Tính tiền đi cháu.

- Ủa, chú chưa ăn xong mà.

Nhi cũng giật mình nhìn tôi với ánh mắt biết nói: "con còn đang ăn mà!". Tôi đành lấp liếm.

- Chú có việc đột xuất. Hôm nào chú lại đến ăn sau.

Tôi bỏ vội tờ bạc năm chục xuống rồi hối thúc bé Nhi đi ngay không cần chờ thối tiền thừa. Không biết con Nhi lúnh quýnh thế nào lại làm đổ chén nước mắm ra bàn, lan đến gần chỗ người phụ nữ ấy. Con bé ríu rít xin lỗi, vội lấy khăn giấy lau chỗ nước mắm đổ. Điều gì đến cũng đã đến, ánh mắt hai người chạm nhau, cùng ngạc nhiên tột độ. Người phụ nữ nhác nhìn bé Nhi như không tin vào mắt mình, rồi cô ta quay sang nhìn tôi một cách moi móc. Mặc kệ, tôi vẫn khẳng khái kéo Nhi ra ngoài thật nhanh trước ánh mắt hiếu kì của mọi người xung quanh.

Tôi dắt con bé ra ngoài tiệm được một chút thì người phụ nữ đã chạy đến giữ con bé lại.

- Cháu... cháu là Quỳnh Nhi, con của mẹ Quỳnh Như phải không?

Con bé lấp bắp:

- Dạ...

- Trời ơi! Cháu tôi... Di đây, di út của cháu đây!

Rồi người phụ nữ ôm chầm lấy Nhi giọng nghẹn ngào. Cô ta chính là Hân, nhân chứng sống biết rõ nhất cuộc đời của tôi, biết cả những bí mật mà tôi đã cố giữ từ lâu. Dù bất cứ lý do gì tôi nhất quyết không để cho hai dì cháu nhận nhau, tôi không muốn con bé biết sự thật, để rồi ngày nó rời xa tôi lại càng gần hơn. Tôi nắm lấy tay con bé kéo đi nhưng nó vùng ra và ôm chầm lấy người dì lần đầu gặp mặt của mình. Giọng con bé nhòa ra theo từng tiếng nấc.

- Dì ơi! Con muốn gặp mẹ, con muốn biết nơi mẹ con sinh ra và lớn lên, con muốn gặp ngoại, gặp dì!

Hân cũng rơi nước mắt, giọt nước mắt lặng lẽ nhưng nặng hạt trên mi. Hân buông con bé ra và bước tới ôm chầm lấy tôi nghẹn ngào:

- Anh Đông! Cuối cùng em cũng tìm được anh. Tại sao anh lại trốn tránh em? Tại sao anh lại tự làm khổ mình như vậy?